

Warszawa, 29 lutego 2024 r.

Szanowny Pan
Bartłomiej Sienkiewicz
Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

STANOWISKO

ZWIĄZKU PRACODAWCÓW BRANŻY INTERNETOWEJ INTERACTIVE ADVERTISING BUREAU POLSKA (IAB POLSKA) W/S PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O PRAWIE AUTORSKIM I PRAWACH POKREWNYCH ORAZ NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW (UC6) Z DNIA 14 LUTEGO 2024 ROKU

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedstawieniem projektu ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim oraz niektórych innych ustaw z dnia 14 lutego 2024 r. („**Projekt**”) pod konsultacje publiczne, IAB Polska pragnie przedstawić swoje uwagi do Projektu. W pierwszej kolejności dziękujemy za wznowienie prac nad Projektem oraz za możliwość zabrania głosu w procesie konsultacji nowej wersji projektu. Liczymy na konstruktywne uwzględnienie naszych uwag w dalszym toku prac oraz na sprawne zakończenie procesu legislacyjnego. Jako że Projekt w dużej części oparty jest na poprzednim projekcie ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim oraz niektórych innych (UC104), niniejsze uwagi stanowią także ponowne podniesienie niektórych uwag, zgłaszanych do poprzedniego projektu ustawy. Zastrzegamy także możliwość dalszego zgłaszania uwag w toku dalszych prac nad Projektem.

- I. Uwagi odnoszące się do transpozycji dyrektywy 2019/789 ustanawiającej przepisy dotyczące wykonywania praw autorskich i praw pokrewnych mające zastosowanie do niektórych transmisji online prowadzonych przez organizacje radiowe i telewizyjne oraz do reemisji programów telewizyjnych i radiowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 93/83/EWG (tzw. dyrektywy „satelitarno-kablowej II”, zwanej dalej „Dyrektywą SATCAB II”):**

1.1. Wprowadzenie bezpośrednie

Nie negując przyjętego w projekcie rozwiązania, pragniemy wskazać, że bez odpowiedniego doprecyzowania naraża on uczestników rynku telewizyjnego i radiowego na nieuzasadnione zawyżanie opłat na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania. Jak jednoznacznie zauważono w Dyrektywie SATCAB II, przekazywanie sygnału w drodze wprowadzenia bezpośredniego i jego późniejsze rozpowszechnienie stanowi jedno pole eksploatacji (jedną czynność

rozpowszechnienia), z którego wspólnie korzystają nadawca (twórca ramówki programu radiowego lub telewizyjnego) i reemitent (operator). Tym samym, stosowana przez organizacje zbiorowego zarządzania stawka dla jednego pola eksploatacji nie może być równa sumie stawek za dwa odrębne pola eksploatacji tj. za nadawanie i reemisję.

Wniosek:

Wnoskujemy o następujące uzupełnienie przepisu art. 21¹ poprzez zmianę ust. 4 oraz dodanie ust. 5 o następującym brzmieniu (zmiany wyboldowane czerwoną czcionką):

*„4. W przypadku **rozpowszechniania** utworów techniką wprowadzania bezpośredniego nadawca i reemitent dokonują **wspólnie** jednej czynności rozpowszechniania utworu, przy czym każdy **z nich** obowiązany jest uzyskać zgodę uprawnionego **na swój własny udział w pojedynczej czynności rozpowszechniania**.*

5. Organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi udzielając licencji na reemitowanie i nadawanie utworów przekazywanych techniką wprowadzania bezpośredniego, ustalając zakres licencji oraz wysokość należnego wynagrodzenie, zobowiązane są uwzględnić okoliczność jednej a nie dwóch czynności rozpowszechnienia utworów”.

1.2. Dodatkowe usługi online

Pragniemy ponownie przytoczyć pojawiający się wcześniej w konsultacjach publicznych projektu postulat dotyczący dodatkowych usług online.

Zaproponowana w Projekcie definicja *dodatkowej usługi online* została niesłusznie zawężona do utworów będących „audycjami”, podczas gdy powinna obejmować wszystkie utwory znajdujące się w programie telewizyjnym lub radiowym. Ustawodawca unijny definiował dodatkową usługę online odnosząc ją do pojęcia „programów telewizyjnych lub radiowych”, bo wszystkie utwory znajdujące się w programie mogą być przedmiotem dodatkowej usługi online. Zgodnie z art. 4 pkt. 6 ustawy o radiofonii i telewizji *programem jest uporządkowany zestaw audycji, przekazów handlowych lub innych przekazów, rozpowszechniany w całości, w sposób umożliwiający jednoczesny odbiór przez odbiorców w ustalonym przez nadawcę układzie*. Zarówno audycje jak i przekazy, w tym przekazy handlowe, mogą być utworami w rozumieniu prawa autorskiego. Zatem, ograniczenie definicji dodatkowej usługi online wyłącznie do audycji stworzy sytuację, gdzie, do części utworów (audycje) w ramach jednego programu stosowana będzie zasada państwa pochodzenia a do części (np. przekazy handlowe – reklamy) nie. Intencją ustawodawcy unijnego było jednolite traktowanie wszystkich utworów składających się na program telewizyjny i mogących stanowić przedmiot dodatkowych usług online. Aktualnie proponowane brzmienie odnoszące się wyłącznie do audycji będzie prowadziło do chaosu interpretacyjnego i związanej z nim niepewności i niepotrzebnych sporów.

Wniosek:

W związku z powyższym wnosimy o uzupełnienie definicji dodatkowej usługi online (art. 6 ust. 1 b, punkt 23) także o „przekazy” (w tym przekazy handlowe), które są

równorzędnymi składowymi programów radiowych lub telewizyjnych, jak też o stosowną zmianę w art. 62 ust. 1:

*„art. 6 ust. 1 pkt. 23 dodatkową usługą online jest usługa dostarczana w systemie teleinformatycznym w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną, polegająca na przekazywaniu do powszechnego odbioru przez organizację radiową lub telewizyjną lub pod jej kontrolą i na jej odpowiedzialność, audycji **i innych przekazów** telewizyjnych lub radiowych równocześnie z ich nadawaniem lub w określonym czasie po ich nadaniu przez tę organizację oraz na przekazywaniu do powszechnego odbioru wszelkich materiałów dodatkowych w stosunku do takiego nadania, które wzbogacają lub w inny sposób poszerzają nadawane audycje, w szczególności przez zapowiedzi, uzupełnianie lub ocenę treści danej audycji.”*

„Art. 62. 1. Rozpowszechnianie przez organizację radiową lub telewizyjną drogą przewodową lub bezprzewodową utworów odnoszących się do:

- 1) audycji **i innych przekazów** radiowych,*
- 2) audycji **i innych przekazów** telewizyjnych o charakterze informacyjnym, publicystycznym lub będących jej własnymi produkcjami w całości przez nią finansowanymi*

*– w ramach świadczenia dodatkowej usługi online, jak również zwielokrotnianie takich utworów, niezbędne w celu świadczenia takiej dodatkowej usługi online, umożliwienia dostępu do niej lub korzystania z niej w odniesieniu do audycji **i innych przekazów**, o których mowa w pkt 1 i 2, uznaje się, do celów wykonywania praw autorskich dotyczących tych czynności, za mające miejsce wyłącznie w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w którym organizacja radiowa lub telewizyjna posiada swoje główne przedsiębiorstwo.”*

II. Uwagi odnoszące się do transpozycji dyrektywy 2019/790 w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym oraz zmiany dyrektyw 96/9/WE i 2001/29/WE (tzw. dyrektywy „Digital Single Market”, zwanej dalej „Dyrektywą DSM”):

2.1. Prawo do „odpowiedniego i proporcjonalnego” wynagrodzenia

Jednoznacznie popieramy usunięcie z Projektu wcześniejszych propozycji zmian do art. 70 ust.2¹ oraz dodania art. 86¹ wprowadzających dodatkowe uprawnienie dla twórców i wykonawców oraz nowe niezbywalne prawo do wynagrodzenia dla wykonawców utworów muzycznych i słowno-muzycznych z tytułu publicznego udostępniania utworu audiowizualnego na żądanie (dalej także „VoD”). Ogólna zasada prawa twórców i wykonawców do odpowiedniego i proporcjonalnego wynagrodzenia, o której mowa w Dyrektywie DSM, nie może być mylona z prawem do dodatkowego wynagrodzenia dla twórców i wykonawców za VoD.

Jak słusznie zauważono w uzasadnieniu do projektu ustawy (str. 63), treść art. 18 oraz motywu 73 Dyrektywy DSM dotyczy zasady odpowiedniego i proporcjonalnego wynagrodzenia, która obowiązuje już w polskim prawie autorskim. Istniejąca regulacja art. 43 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych („upaipp”) ustanawia generalne prawo do wynagrodzenia w braku odmiennych uzgodnień stron i przewiduje mechanizm ustalania wysokości wynagrodzenia w sytuacji, gdy nie zostało ono określone w umowie z uwzględnieniem zakresu udzielonego prawa oraz korzyści wynikających z korzystania z utworu.

Wprowadzenie prawa do dodatkowego wynagrodzenia za VoD stanowiłoby zagrożenie dla efektywnie działającego rynku i swobody zawierania umów. Obowiązek zapłaty takiego dodatkowego wynagrodzenia, wymusiłby na korzystających alokację kwot płaconych dotychczas bezpośrednio twórcom i artystom za udział w produkcji na tantiemy wypłacane OZZ. W rezultacie skutkowałoby to obciążeniem twórców i artystów kosztami pośrednictwa OZZ, w tym kosztami poboru i repartycji. Ostatecznie, największymi beneficjentami takiego prawa nie byłiby twórcy ani artyści, tylko organizacje zbiorowego zarządzania.

Rezygnacja przez projektodawcę z propozycji z wcześniejszych wersji projektu z 2023 r. dot. art. 70 ust. 2¹ oraz dodania art. 86¹, świadczy o głębokim zrozumieniu nie tylko przepisów i intencji Dyrektywy DSM, ale także realiów rynkowych. Gdyby intencją unijnego ustawodawcy było wprowadzenie dodatkowego prawa dla twórców i wykonawców, odpowiednie przepisy zostałyby zawarte w dyrektywie DSM, analogicznie do przepisów wprowadzających nowe prawo pokrewne dla wydawców prasy (prawo do publikacji prasowych w ramach świadczenia usług drogą elektroniczną i związane z tym prawo twórców utworów zamieszczonych w publikacji prasowej do wynagrodzenia). Skoro dyrektywa DSM nie przewiduje dodatkowego wynagrodzenia dla twórców i wykonawców z tytułu publicznego udostępniania utworów na żądanie, to Państwa Członkowskie nie powinny ustanawiać tego typu uprawnień. W przeciwnym wypadku zamiast harmonizacji w zakresie prawa autorskiego na terenie UE osiągnęlibyśmy efekt przeciwny i pogłębienie różnego traktowania twórców i artystów w poszczególnych Państwach Członkowskich.

Wyrażamy głęboką nadzieję, iż podczas dalszych prac nad projektem, podejście to zostanie utrzymane.

2.2. Prawo do publikacji prasowych w ramach świadczenia usług drogą elektroniczną

W projektowanym art. 99⁹ przewiduje się udział autorów w wysokości 50% wynagrodzenia uzyskiwanego przez wydawców z eksploatacji nowego prawa wyłącznego. W uzasadnieniu do tej zmiany projektodawca argumentuje, że proponowana wartość 50% wynika z postulatu dwóch organizacji reprezentujących wydawców prasowych, do którego projektodawca się przychylił.

Należy jednak zauważyć, że takie stanowisko nie jest podzielane przez całe środowisko wydawców prasowych. Proponowana w przepisie wartość 50% wynagrodzenia stanowi faktyczne quasi wyłączenie wydawców z nowo powstałego prawa pokrewnego, które w swoich założeniach miało im rekompensować wielowymiarowe nakłady na powstanie publikacji prasowych. Przypominamy, iż art. 15 ust. 5 Dyrektywy DSM stanowi: *Państwa członkowskie wprowadzają przepisy przewidujące, że twórcy utworów zamieszczanych w publikacjach prasowych otrzymują odpowiednią część przychodów uzyskiwanych przez wydawców prasy z*

tytułu korzystania z ich publikacji prasowych przez dostawców usług społeczeństwa informacyjnego.

Biorąc pod uwagę ponoszone przez wydawców koszty związane z powstawaniem publikacji prasowych, trudno zaakceptować, aby 50% wynagrodzenia uzyskiwanego przez wydawców stanowiło wartość „odpowiednią”. Jeśli twórcy utworów zamieszczanych w publikacjach prasowych mieliby być dokładnie w połowie uprawnieni do wynagrodzenia uzyskiwanego przez wydawców z eksploatacji prawa do publikacji prasowych, to w istocie rzeczy nowo powstałe prawo winno być oznaczone jako „prawo pokrewne wydawców prasowych i twórców-dziennikarzy” – a taka sytuacja nie ma przecież miejsca. Prawidłowo skonstruowany przepis, zgodny z tekstem i duchem Dyrektywy DSM (w której bardzo wyraźnie wybrzmiewa zasada proporcjonalności), powinien uwzględniać elastyczną formułę „odpowiedniej części przychodów”.

Warto też posiłkować się w tym zakresie doświadczeniami i praktykami innych Państw Członkowskich, w świetle których proponowana wartość 50% jest bezprecedensowa. Doświadczenia z innych krajów pokazują, iż jedynie nieliczne z nich zdecydowały się na ustawowe narzucenie wysokości wynagrodzenia autorów publikacji prasowych (np. we Włoszech „2 - 5%”). Pozostawienie polskiego przepisu w niezmienionym brzmieniu byłoby, zatem unikalne na skalę unijną. Zwiększenie obciążeń polskich wydawców w zestawieniu z ich unijnymi konkurentami dodatkowo stawia ich w dużo gorszej sytuacji konkurencyjnej. Zdecydowana większość krajów odwołuje się do pojęcia „odpowiedniego wynagrodzenia”, zgodnie z motywem 59 zd. 4 i 5 preambuły: „Twórcy, których utwory włączono do publikacji prasowej, mają prawo do odpowiedniego udziału w przychodach, jakie uzyskują wydawcy prasy za wykorzystanie ich publikacji prasowych przez dostawców usług społeczeństwa informacyjnego”.

Wniosek:

W związku z powyższym wnioskujemy o zmianę brzmienia projektowanego art. 99⁹ na:

Art. 99⁹. 1. Twórcy utworów zamieszczonych w publikacji prasowej mają prawo do odpowiedniej części przychodów uzyskiwanych przez wydawcę z tytułu korzystania z prawa, o którym mowa w art. 99⁷

2. Udział twórcy powinien uwzględniać charakter publikacji, zasady wynagrodzenie określone w umowie pomiędzy wydawcą, a twórcą oraz sposób korzystania z prawa pokrewnego.

2.3. Wyjątek na rzeczy eksploracji tekstów i danych (TDM - art. 3 i 4 Dyrektywy DSM)

Proponowane w Projekcie zmiany w art. 26² i 26³ Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz 8a Ustawy o ochronie baz danych odnoszące się do tworzenia generatywnych modeli sztucznej inteligencji spotkały się z odmienną postawą wśród poszczególnych członków

IAB Polska i część z nich zgłasza zastrzeżenia wobec brzmienia zaproponowanych przepisów. Kwestia ta z pewnością wymaga przeprowadzenia szerokiej analizy oraz dyskusji z różnymi interesariuszami uczestniczącymi w procesach tworzenia i szkolenia technologii generatywnej sztucznej inteligencji. Członkowie IAB Polska wnioskuje o uwzględnienie potrzeby dalszych prac oraz analizy niniejszej kwestii, a także o zwrócenie uwagi na potrzebę przyjęcia zharmonizowanego podejścia we wszystkich Państwach Członkowskich Unii Europejskiej.

2.4. Rozszerzone licencje zbiorowe (art. 12 Dyrektywy DSM, art. 5a Projektu ustawy o zbiorowym zarządzaniu)

W Projekcie przewidziane są rozszerzone licencje zbiorowe („ECL”) zarówno dla art. 15, jak i art. 17 Dyrektywy DSM oraz uzależnienie go od „wniosku usługodawcy”. W opinii IAB ECL nie są jednak uzasadnione w zakresie działalności DUUTO, uregulowanej w art. 17 Dyrektywy.

Brzmienie art. 12 Dyrektywy wyraźnie wskazuje, że licencja ECL jest uzasadniona tylko w bardzo wąskich i szczególnych okolicznościach. Uwzględnia to istniejące praktyki licencyjne, które obejmują licencje bezpośrednie, np. w odniesieniu do filmów i fotografii, oraz licencje zbiorowe, wieloterytorialne i „transakcyjne”, jeśli chodzi o muzykę. Warto również zauważyć, że licencje ECL skutkują licencjami ściśle terytorialnymi, ograniczonymi do terytorium kraju, którego rząd uznał rozszerzony skutek licencji. ECL może zatem negatywnie wpłynąć na istniejące licencje wieloterytorialne i bardziej ogólnie zakłócić istniejące praktyki licencyjne, rozdrobnić rynki wzdłuż granic państwowych oraz zwiększyć złożoność licencjonowania i koszty transakcyjne. Nie należy rozszerzać jej na nowe obszary podczas transpozycji bez konsultacji i oceny skutków.

W szczególności art. 12 Dyrektywy DSM nie powinien skutkować rozszerzeniem ECL na nowe obszary. Jego historia legislacyjna pokazuje, że przepis ten został przyjęty głównie w celu przewyższenia wątpliwości co do dopuszczalności istnienia wcześniejszych modeli ECL w następstwie orzeczenia TSUE w sprawie Soulier (C-301/15).

Co istotne, art. 12 ust. 2 Dyrektywy DSM stanowi, że rozszerzone licencje zbiorowe powinny mieć zastosowanie wyłącznie „do dokładnie określonych przypadków korzystania, w których uzyskanie zezwolenia bezpośrednio od podmiotów uprawnionych jest zazwyczaj uciążliwe i niepraktyczne w takim stopniu, że zawarcie umowy licencji jest mało prawdopodobne ze względu na charakter korzystania lub rodzaje utworów lub innych przedmiotów objętych ochroną, a także zapewniają by taki mechanizm licencyjny chronił uzasadnione interesy podmiotów uprawnionych”.

W Projekcie dodano również sformułowanie, zgodnie z którym rozszerzona licencja zbiorowa jest udzielana „na wniosek usługodawcy”. Trudno sobie wyobrazić, w jaki sposób byłoby to zarządzane w praktyce i na dużą skalę, w szczególności w przypadku, gdy różni usługodawcy mogą wybrać różne podejście prowadzące do fragmentacji. Opcja wnioskowania o licencję ECL nie powinna być powiązana z „dołożeniem wszelkich starań” na podstawie art. 17 ust. 4, ponieważ byłoby to sprzeczne ze strukturą, celem i całym ramami przewidzianymi przez prawodawcę UE (por. c-410/19).

ECL osłabia wyłączny charakter praw autorskich, ponieważ utwory są licencjonowane przez organizację zbiorowego zarządzania potencjalnie bez faktycznej wiedzy lub zgody podmiotów praw autorskich, które muszą „zrezygnować” z ECL, aby wykonywać swoje prawa indywidualnie

lub za pośrednictwem innego podmiotu. Kluczowe jest, aby podmioty praw autorskich były świadome, że w ramach systemu ECL, gdy ich repertuar znajduje się pod opieką organizacji zbiorowego zarządzania zarządzającej ich prawami, dodanie tej informacji na stronie internetowej OZZ, jak zaproponowano w projekcie transpozycji, wydaje się niewystarczające w tym kontekście, że każda zainteresowana strona może uzyskać licencję i że organizacja zbiorowego zarządzania jej musi udzielić. Może to stanowić problem, gdy w ten sposób licencjonowane treści są następnie wyświetlane przez podmioty, którym podmiot praw autorskich nie udzieliłby licencji, np. z powodu różnic politycznych.

W wielu przypadkach utwory takie jak zdjęcia, utwory literackie lub filmy wideo na platformach z treściami generowanymi przez użytkowników są tworzone przez indywidualnych użytkowników i są przez nich chronione. W innych przypadkach utwory są objęte licencją Creative Commons. W przypadku braku szczególnej regulacji dla takich sytuacji, utwory, które w przeciwnym razie mogłyby być swobodnie rozpowszechniane, zostaną objęte zakresem ECL i licencjonowane przez organizację zbiorowego zarządzania. Taki rezultat byłby z wielu względów niepożądany, potencjalnie sprzeczny z licencjami otwartymi i wolą ich twórców, zwłaszcza w stosunku do usług udostępniania treści online, w których utwory tworzone przez użytkowników stanowią zdecydowaną większość przesyłanych utworów.

Jednocześnie wyrażamy poparcie, aby modelem rozszerzonej licencji zbiorowej było objęte rozporządzenie prawem pokrewnym wydawców prasowych, o którym mowa w art. 99⁷ ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Wniosek

Mając na uwadze powyższe wnosimy o usunięcie z przedmiotowej regulacji projektowanego art. 5a ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi w zakresie odnoszącym się do DUUTO (odesłanie do art. 22¹ ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych).

2.5. Propozycja dodania ust. 4 w art. 22² – brak stosowania wyłączeń od odpowiedzialności

Motyw 62 Dyrektywy DSM wyraźnie wskazuje “[...] aby zapewnić wysoki poziom ochrony prawa autorskiego, mechanizm wyłączenia odpowiedzialności, o którym mowa w niniejszej dyrektywie, nie powinien mieć zastosowania do dostawców usług, których głównym celem jest podejmowanie lub ułatwianie piractwa prawa autorskiego.” Przepis odzwierciedlający tę kwestię był uwzględniony w jednej z wcześniejszych wersji projektu ustawy, a pominięcie go w obecnie konsultowanym projekcie budzi zaniepokojenie podmiotów, które w codziennych realiach borykają się z problemem kradzieży własności intelektualnej w Internecie.

Wniosek

Z tego względu wnosimy o przywrócenie w art. 22² ust. 4 w następującym brzmieniu:

„4. Wyłączeń od odpowiedzialności za rozpowszechnianie utworów bez uprawnienia, o których mowa w ust. 1 i 2, nie stosuje się do dostawców usług udostępniania treści online, których głównym celem jest podejmowanie lub ułatwianie działań naruszających prawa autorskie.”

2.6. Obowiązki informacyjne DUUTO (art. 22⁴ Projektu)

Zwracamy uwagę, że poprzednio proponowana wersja art. 22⁴ ust. 2 została usunięta z obecnego Projektu, ale niestety uzasadnienie Projektu milczy na temat powodów tej zmiany.

Wykreślenie wcześniej proponowanego art. 22⁴ ust. 2 jest sprzeczne z celem i brzmieniem art. 17 ust. 8 oraz motywów Dyrektywy DSM. Motyw 68 wyraźnie stanowi, że takie informacje przekazywane zgodnie z art. 17 ust. 8 „powinny być dostatecznie szczegółowe, aby zapewnić podmiotom uprawnionym wystarczającą przejrzystość, nie naruszając tajemnicy przedsiębiorstwa dostawców usług udostępniania treści online”. Co więcej, unijni prawodawcy nadal twierdzą, że egzekwowanie obowiązku informacyjnego nie może zmuszać DUUTO (dostawców usług) do „udostępniania podmiotom uprawnionym szczegółowych i zindywidualizowanych informacji dotyczących każdego utworu lub innego przedmiotu objętego ochroną”.

Przywrócenie brzmienia art. 22⁴ ust. 2 polskiej transpozycji w odniesieniu do obowiązku dzielenia się informacjami dotyczącymi informacji poufnych, w tym tajemnic handlowych, wydaje się mieć kluczowe znaczenie, biorąc również pod uwagę zakres informacji, które mogą podlegać ujawnieniu na podstawie Art. 17 ust. 8 Dyrektywy DSM. Wytyczne Komisji w sprawie Artykułu 17 („Wytyczne”) wyraźnie podają kilka przykładów informacji, które mogą być udostępniane podmiotom uprawnionym tj:

- informacje obejmujące opis rodzaju technologii (jeśli istnieją),
- inne środki stosowane przez dostawców usług,
- informacje o zewnętrznych dostawcach technologii, z których usług mogą korzystać,
- średni poziom wydajności tych narzędzi,
- wszelkie zmiany w wykorzystywanych narzędziach/usługach (takie jak ewentualne aktualizacje lub zmiany w korzystaniu z usług stron trzecich);

Biorąc pod uwagę, jak wielu wrażliwych biznesowo obszarów działalności DUUTO może dotyczyć taki obowiązek informacyjny, ustanowienie odpowiednich zabezpieczeń, aby zapobiec łatwemu nadużywaniu informacji udzielanych przez DUUTO przez osoby trzecie (w tym obecnych i potencjalnych konkurentów), a stanowiących ich najważniejsze i najcenniejsze aktywa - jest konieczne. Ponownie, Komisja w Wytycznych, mając na uwadze powyższe, powtarza, że „Dostawcy usług nie powinni być zobowiązani do podawania konkretnych informacji, które byłyby sprzeczne z ich tajemnicą handlową, takich jak szczegółowe cechy używanego oprogramowania, które mogą być zastrzeżone”.

Pomimo bardzo jasnego stanowiska prawodawcy unijnego w powyższym zakresie, przedstawionego zarówno w motywie 68 preambuły do Dyrektywy DSM, jak i w Wytycznych Komisji Europejskiej, ograniczenia w zakresie obowiązku informacyjnego DUUTO, określone w

poprzedniej wersji projektu, zostały w obecnym tekście usunięte poprzez wykreślenie całego ust. 2 art. 22⁴ Projektu. Nie jest jasne, dlaczego polska transpozycja jest sprzeczna z bardzo jasnymi wytycznymi zawartymi w Dyrektywie, biorąc pod uwagę, że uzasadnienie towarzyszące aktualnemu projektowi transpozycji Dyrektywy DSM nie zawiera uzasadnienia dla wyboru nowego podejścia.

Biorąc pod uwagę powyższe, uważamy, że przywrócenie poprzedniego art. 22⁴ ust. 2 projektu jest niezbędne do zapewnienia zgodności z dyrektywą DSM, w szczególności z art. 17 ust. 8 Dyrektywy.

Wniosek

Zwracamy się o przywrócenie do Projektu art. 22⁴ ust. 2, w brzmieniu:

„Przepis ust. 1 nie nakłada na dostawcę usług w szczególności obowiązku udzielania zindywidualizowanych informacji dotyczących każdego z utworów udostępnianych publicznie za zgodą uprawnionego, jak również ujawniania informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2022 r. poz. 1233)”.

III. Uwagi do proponowanych w projekcie zmian niezwiązanych z wdrażaniem w/wym. Dyrektyw:

3.1. Zmiany dot. Zespołu do spraw przeciwdziałania naruszeniom prawa autorskiego i praw pokrewnych

Popieramy zmiany zaproponowane do art. 127¹. Skala naruszeń praw autorskich i praw pokrewnych dokonywanych w Internecie wymaga podjęcia przez państwo polskie szeroko zakrojonych i pilnych działań, które mogłyby wesprzeć się m.in. wspomniany Zespół działający na nowych zasadach. Liczymy, że zaangażowanie dysponujących odpowiednią wiedzą i doświadczeniem partnerów społecznych w prace tego Zespołu wesprze proces wypracowania efektywnych rozwiązań w walce z piractwem internetowym, w tym z naruszeniami praw dystrybucji transmisji na żywo.

IV. Uwagi końcowe

Pragniemy podkreślić znaczenie prawidłowej i terminowej transpozycji oraz implementacji do prawa polskiego przepisów dyrektyw unijnych. Spójność przepisów oraz ich harmonizacyjny charakter zapewnić można jedynie poprzez uwzględnienie wspólnotowego kontekstu ram prawnych oraz nienakładanie przez państwo członkowskie odmiennych standardów prawnych, niż wynikałoby to z bezpośredniego brzmienia przepisów unijnych.

Z poważaniem,

Włodzimierz Schmidt
Prezes Zarządu

Kopia:

Sz. P. Andrzej Wyrobiec, Podsekretarz Stanu, MKiDN